

LECTURES PER LA
IGUALTAT

DONES I LITERATURA

QUÈ FAN LES NOSTRES
EXALUMNES?

ÉS LA CIÈNCIA UNA
OCUPACIÓ D'HOMES?

DONES I CIÈNCIA

EL TEST DE BECHDEL O COM
DETECTAR GUIONS MASCLISTES



I E S S A C O L O M I N A

2a època, núm. 6

ES
SAC

THE FUTURE
IS FEMALE

Núm. dedicat a la lluita per la igualtat de gènere

QUÈ HI HA
DINS?



index de contin guts

04 L'editorial

05 El racó del
director

06 Manifest del
Correllengua

07 L'enhorabona 2n Batx

08 Què fan les nostres
exalumnes?

15 Una revolta de dones

16 És la ciència una
ocupació d'homes?

18 La mujer en la literatura

19 El llarg camí cap a la
igualtat

20 Dones i ciència

23 Lectures per la igualtat

24 Efemèrides literàries

25 Hipàtia

26 Les dones fan ciència

27 El test de Bechdel

29 Divisa

30 La meva besàvia

31 Novetats de la
biblioteca

32 Rock

33 Cinema de dones

34 Què hi ha darrere...?

35 Polseres vermelles

36 D'Erasmus a Vidigueira

38 Esfuerzo

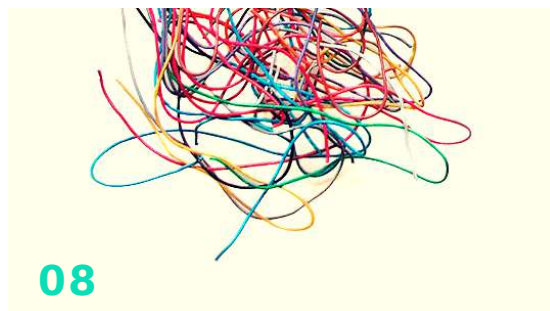
39 Visita a Can Toni de
Jaume Negre

41 Activitats Biblioteca

42 Premis literaris

46 Què fem a Sa Colomina?

47 Còmic



08



16



19



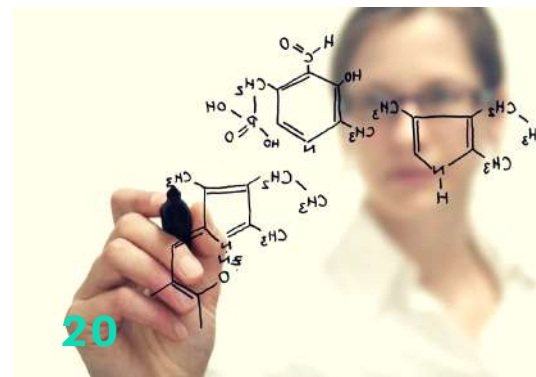
06



42



27



20

L'EDITORIAL



LES DONES I LA LLENGUA CATALANA

Deia Maria Mercè Marçal, poeta exploradora de la condició femenina i bandera del feminisme de la qual celebrem el 20è aniversari de la seva mort, que ser dona i tenir una llengua en situació precària eren dues coses que s'assemblaven molt.

La discriminació, imposada a cop de decret i de prejudicis, ha fet i fa que la normalitat no sigui mai un guany fàcil, i el cas del català ha estat ben significatiu. Les dones, com la llengua catalana, han patit la invisibilització i la marginació dels àmbits més formals, confinades en la privacitat, sota les velles regles del poder.

Aquest fet, juntament amb l'analfabetisme predominant al col·lectiu de dones, i el desconeixement de l'espanyol va fer possible durant el segle XIX la supervivència del català. La recuperació del català ha estat, sens dubte, deutora del paper de les dones. No és casualitat que el terme llengua materna prengui l'adjectiu de la mare. La transmissió de la llengua d'una generació a la següent passava necessàriament per elles, a pesar de les prohibicions, fet que va determinar que la llengua catalana no es deixés mai de parlar. Aquest deute i contribució no ha estat sempre reconegut, i sovint el renaixement de les nostres lletres i cultura sembla més determinat, als manuals

de llengua i literatura pels Verdaguer i els Guimerà.

Deia Valentí Almirall, el 1886: "La nostra llengua mai s'ha mort, puix encara que l'hagin oblidada los savis i la gent de lletres, l'ha conservada el poble viva en son tracte, parlant-la sempre" Aquesta fidelitat del poble, amb les dones al capdavant, salvant la dura repressió i els prejudicis ens ha llegat la nostra llengua, amb dignitat. Encara, però, queda un llarg camí per recórrer. La normalitat lingüística i la veritable igualtat de gènere demanen un esforç conjunt de la societat, un compromís ferm per superar tòpics, prejudicis, inèrcies, injustícies institucionalitzades.

Parlem, dialoguem, fem de l'herència lluitadora de les dones d'ahir i d'avui un món més just i digne, en català.



el racó del director

PER ERNESTO OLARIAGA

Arriba Sant Jordi i la revista del centre, Es Sac, torna a aparèixer, si més no, amb més força que mai. Quin luxe poder fer una revista a on els protagonistes són, principalment, els nostres alumnes.

Voldria aprofitar aquestes línies per recordar-vos que els principals actors de la vostra formació sou vosaltres mateixos, al·lots i al·lotes de l'IES Sa Colomina. Els professors, al cap i a la fi, som acompanyants que procuram que aprofiteu el temps que estau amb nosaltres, però que no podem aprendre per vosaltres, no podem comportar-nos bé per vosaltres, no podem substituir el vostre paper protagonista durant els sis anys, més o manco, que romandreu a l'institut.

Nosaltres, com a docents, no parem de repensar què i com podem fer per aconseguir que el vostre pas per l'IES sigui profitós. Pel claustre de professors, tots vosaltres, heu de tenir les mateixes oportunitats d'èxit, malgrat les vostres diferències i singularitats. I no tingau dubte, que ho intentam fer.

Relacionat amb això, el proper curs introduïrem canvis a les aules de primer d'ESO. Volem fer-vos més fàcil el pas de la primària a la secundària, però també volem que agafeu més responsabilitat en el vostre procés d'aprenentatge. Ens interessa molt que el respecte i la col·laboració entre vosaltres sigui un signe d'identitat al centre. Ens interessa que aprengeu a treballar en equip, a treballar cooperativament. Volem, que pugueu desenvolupar totes les vostres capacitats, que per sort, en tots, són diferents i això ens dona una diversitat increïble.

Volem també, que ja que us agrada el món digital, en sapigueu fer un ús correcte del mateix. La vida diària, no és una xarxa social. Hi ha un altre tipus de tecnologia que va més enllà del whats i de l'insta. Això ho heu d'aprendre.

Al proper setembre començarem un nou curs ple de reptes, i vosaltres continuareu sent els protagonistes. Voldreu participar-hi? o us quedareu com a simples espectadors?

Com sempre, acabaré amb unes paraules pels que aquest curs serà el darrer amb nosaltres, bé perquè acaben 2n de batxillerat, o perquè acaben l'ESO o perquè se'n van a altres programes educatius o al món laboral. Heu contribuït durant aquests 18 anys de vida de l'institut a fer història. Sou importants. Us desitjam que en les vostres noves aventures educatives o laborals tingueu molt d'èxit, i sobretot, que tingueu èxit en ser bones persones i bons ciutadans.

Manifest del Correllengua

2017

El Correllengua és una iniciativa popular que se celebra anualment en els territoris de parla catalana, amb l'objectiu de mostrar la vitalitat de la llengua catalana i fomentar-ne l'ús social. Consisteix en la celebració d'activitats de caràcter lúdic, festiu, pedagògic i reivindicatiu a diversos pobles, barris o ciutats, donant lloc a múltiples Correllengües que comparteixen, com a element cohesionador, l'anomenat "Pas de la flama" i la lectura del manifest, que cada any s'encarrega a una figura de prestigi que s'hagi significat pel seu posicionament en defensa de la llengua i la cultura.

L'objectiu bàsic del Correllengua és promoure la llengua i la cultura catalanes mitjançant propostes festives, integradores, participatives i transversals, l'espai idoni per l'impuls d'activitats que ajudin a conèixer la realitat lingüística del país, una que ajudi a estrènyer els vincles entre les diverses terres de parla catalana. Un altre dels objectius centrals del Correllengua és el foment d'uns hàbits de fidelitat lingüística que permetin superar la baixa autoestima i la situació d'inferioritat en què es troben els parlants de llengües minoritzades. L'eix central de la reivindicació és insistir en el paper clau que, com a parlants, tenim en el manteniment de la vitalitat de la llengua catalana, i evidenciar que el fet de canviar del català a l'espanyol, quan aquesta és la llengua del nostre interlocutor, ajuda a consolidar el paper d'aquesta darrera com a llengua hegemònica i comuna a casa nostra, en detriment de la llengua pròpia, el català. El Correllengua ha de ser una via pel foment de l'ús de la llengua com a eina de cohesió social per als nouvinguts o per a aquells que encara no senten el català com a llengua pròpia.

Com explica la periodista i escriptora barcelonina Núria Cadenes, una llengua és una eina de comunicació, òbviament. I és més que això. "Tot el que estime i he amat està dintre de la llengua catalana", explicitava Enric Valor, escriptor de Castalla, al País Valencià. I ho reblava: "Estem fabricats, engendrats amb el nostre idioma". Perquè la llengua és el fil que ens uneix amb la història i ens situa al món amb gest propi. És l'eina més bella, més senzilla i clara per sumar noves veus i matisos i colors al conjunt humà que ens defineix com a poble. És la nostra columna vertebral. O, en paraules de Joan Fuster, "la llengua, naturalment, no sols com una forma comuna de parlar, i per tant de conviure, sinó també com a suport d'una cultura". No hi ha cap cultura menor, cap llengua menor. Sovint sentim a dir que el català és minoritari, però una llengua minoritària és una llengua que té un nombre de parlants numèricament inferior a altres llengües, ja sigui en perspectiva mundial o en un determinat territori i si endrecéssim les 6.800 llengües del món segons el seu nombre de parlants, el català se situaria en el lloc 88. El català és la 17a llengua del món a la Viquipèdia, la 19a a Twitter i la 27a del món en pes econòmic, segons l'Institut Steinke de Bonn. La 8a més activa als blogs, la 26a en nombre de pàgines web i la 8a en l'índex de penetració a internet, per davant del francès, alemany o castellà. Contra tot pronòstic, hem mantingut la llengua viva i amb voluntat de normalitat: en les situacions més dures, quan simplement calia salvar els mots, ho hem fet; des de l'exili, bastint una literatura capaç de mirar-se les altres de fit a fit traduint els clàssics, cantant els poetes, creant escoles, pensant la ciència, parlant als fills, recuperant la llengua dels avis, guanyant espai a internet; mil vegades l'han donada per morta, per reduïda a tòpic folklòric, i mil vegades hem demostrat que és estimada, que és viva perquè som vius i viceversa.

Som llengua i cultura, al capdavant, i amb ella estimem i entenem el món. Ahir, ara i en un futur; amb tothom.

Visca el Correllengua!

El nostre agraïment a Miren García i Sabina Higuera pel vídeo del Correllengua



L'ENHORABONA!

2n Batxillerat
2018



Què fan les nostres exalumnes?

entrevistes

01

ANDREA LÓPEZ

Comunicació Audiovisual

02

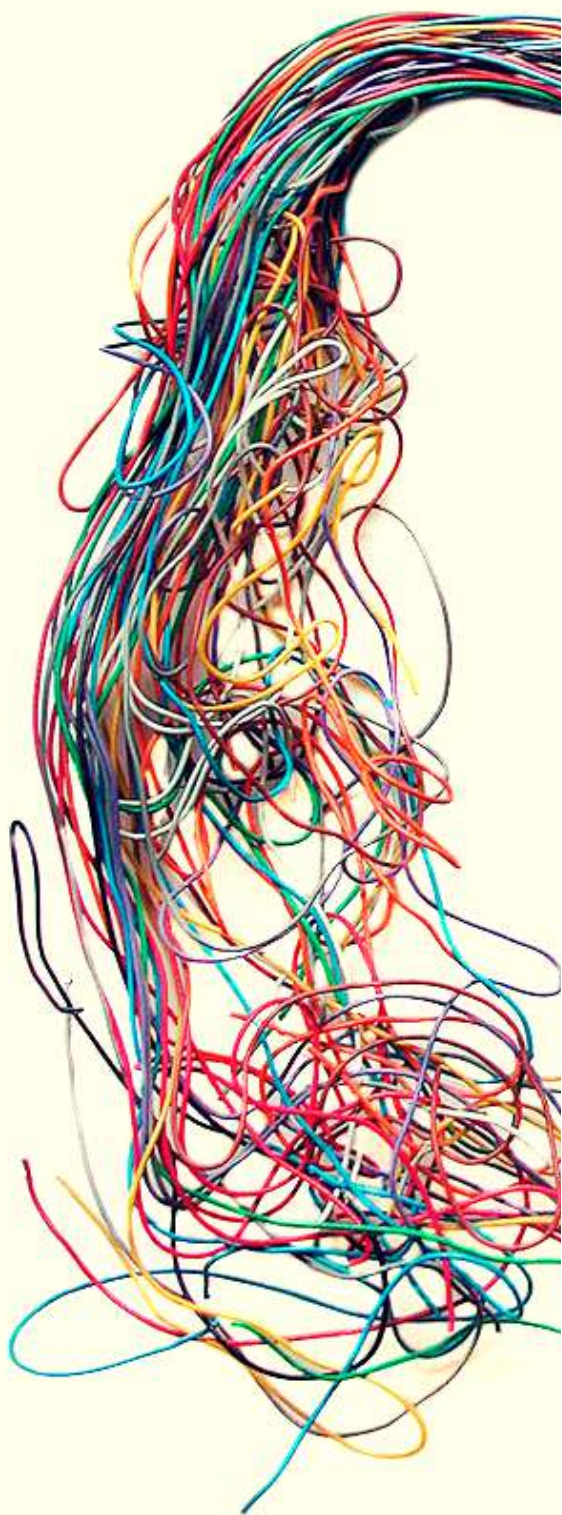
MELISSA CÓRDOBA

Fisioteràpia

03

LAURA MARTÍN

Infermeria



UNA ENTREVISTA AMB ANDREA LÓPEZ TUR,
ESTUDIANT DEL GRAU EN COMUNICACIÓ AUDIOVISUAL

PER RUBÉN GÓMEZ I CARLOS LÓPEZ

«Cal canviar la idea que els homes són millors que les dones per a ocupar càrrecs de responsabilitat»

Que estudies/has estudiat?

Estudio el Grau en Comunicació Audiovisual, i més concretament l'itinerari de Comunicació Interactiva. Realment podríem dir que "he estudiat", ja que ara estic fent un cinquè any només per fer el TFG i les pràctiques, que són obligatòries en aquest grau. Ho he fet així perquè els trimestres de quart en que suposadament havia de fer el TGF i les pràctiques els vaig utilitzar per fer una estada d'intercanvi a l'estranger.

On has estudiat? Hi ha alguna raó en concret?

Estudio a la Universitat Pompeu Fabra, a Barcelona. La raó és que, com el sector de la comunicació audiovisual és molt ampli, a cada universitat enfoquen el grau cap a un sector diferent (televisió, publicitat, cinema, periodisme, ràdio...), tot i que a totes fan una mica de tot. A la UPF l'enfoquen més cap al cinema, que m'interessa més que els altres sectors que he comentat, però el que és més important és que és l'únic lloc on també s'ensenya

Comunicació Interactiva, que és el que estic fent. Aquest itinerari, per explicar-ho de manera resumida, és l'altra cara de la moneda de l'Enginyeria Informàtica. Els que l'estudiem no aprenem a programar, però som els que dissenyem el que després programaran els enginyers. Per exemple, en el cas d'un videojoc, que és el que estic fent jo com a TFG, nosaltres tenim la idea, escrivim el guió i la història, fem els personatges, els enemics, els nivells, els obstacles, i com ha de funcionar el joc en general, i després el programador utilitza el codi per convertir en realitat el que nosaltres hem escrit i li hem donat. Aquest és un sector de la Comunicació Audiovisual que no s'estudia a altres Universitats, i per això vaig anar a la UPF.

Has treballat o fet pràctiques en alguna cosa relacionada amb la teva carrera?

No encara, ja que les pràctiques les començaré al gener o febrer i encara no sé on seran ni què hauré de fer. El més semblant que he fet és treballar com a becària de la zona d'audiovisuals de la pròpia UPF (des del setembre fins el juny que ve), i la meva feina consisteix en estar a les sales de muntatge de la universitat i ajudar als estudiants quan ho necessiten, ja que els programes que utilitzem són una mica complexes.

Quins eren les teves aficions a l'institut?

Estaven relacionades amb la teva carrera?

Sí que ho estaven. A mi sempre m'ha agradat molt el cinema i mirar pel·lícules, cosa important per la meua carrera. Per fer cinema has d'haver vist molt de cinema. El mateix passa amb els videojocs, tot i que a l'institut no em cridaven gaire l'atenció (hi jugava molt de petita i ara m'hi he tornat a aficionar). També és important la lectura, ja que a la carrera he descobert que m'agrada molt el guió i n'he escrit molts, i haver llegit tant m'ha ajudat a saber escriure bé i a tenir més imaginació. Finalment, ja des que anava a l'institut m'ha agradat molt muntar vídeos. Per exemple muntava vídeos de fotos dels viatges que feia amb la família o amics, i també vídeos absurds amb els amics com a hobby. Fins i tot de vegades havíem de muntar vídeos com a treballs per algunes assignatures, i a mi m'agradava molt fer-ho i sempre m'oferia a ser el membre del grup que els feia.

T'agrada la teua carrera?

Sí, m'agrada moltíssim. Els sectors que més m'agraden són el dels videojocs, el del muntatge i el del guió.

Quan vas decidir que la faries?

Vaig començar a conèixer que existia i a plantejar-m'ho a tercer o quart d'ESO, però no ho vaig tenir clar fins el final de primer de batxillerat. De fet, el batxillerat que jo vaig fer (Tecnològic) no és l'adequat per aquesta carrera, sinó que hauria d'haver fet el de Socials. No obstant, a la carrera he conegut altres companys que també van fer el batxillerat tecnològic, i irònicament són els que també van acabar escollint l'itinerari de

Comunicació Interactiva (l'itinerari s'escull a tercer curs).

Alguns d'ells fins i tot m'han dit que van fer aquest batxillerat perquè al principi no sabien si fer Comunicació Audiovisual o Enginyeria Informàtica, i això és exactament el que em va passar a mi.

Que va ser el que et va ajudar a decidir el que estudiaries?

La veritat és que no ho sé. Des de feia temps que sabia que volia fer alguna cosa relacionada amb els ordinadors, perquè sempre m'han agradat molt i se'm donen prou bé. No obstant, no tenia clar si em volia centrar més en la part tècnica o en usar-los més com a plataforma de treball (Enginyeria Informàtica vs Comunicació Audiovisual). Crec que una de les coses que em van ajudar va ser que vaig arribar a la conclusió de que, un cop acabada la carrera, era més fàcil fer un curs breu i complementari d'informàtica que no d'audiovisuals. No obstant, ara que estic a punt d'acabar, ja no estic tan segura de voler fer aquest curs complementari.

Has tingut problemes per arribar a la carrera?

Sí. Un d'ells va ser "culpa meua", i és el que he explicat abans del tipus de batxillerat. En no haver fet el que tocava, jo suposadament no podia fer cap assignatura que em ponderés 0,2 per a la selectivitat, i com la carrera tenia una nota de tall bastant alta, tenia por de no poder arribar. Aquest problema el vaig poder arreglar gràcies a que l'institut em va permetre matricular-me a una assignatura de socials que sí em ponderava (Literatura Universal) com a optativa, amb la condició de que me l'hauria de preparar jo amb els apunts que em donaria el professor, i que ell em faria els exàmens per poder posar-me les notes. L'altra problema el vaig tenir pel fet de no estar a la mateixa comunitat autònoma que la Universitat. A la Selectivitat es podien fer dues assignatures que ponderessin 0,2, i ja he dit que jo només vaig fer-ne una. El que va passar és que les tres assignatures que a Catalunya ponderaven 0,2 per aquesta carrera no existien

a Balears, i per tant no tenia la opció de preparar-les pel meu compte (si l'assignatura no existeix, l'examen a la Selectivitat tampoc existeix). Per als alumnes que feien la selectivitat fora de Catalunya ponderava 0,2 només Literatura Universal, però en ser només una jo anava en desavantatge respecte dels estudiants catalans. No obstant, per sort al final em va arribar la nota.

La teva carrera és més estudiada per homes, per dones o hi ha un equilibri? Sabries dir la raó?

La meua carrera en concret és més estudiada per dones, però irònicament en el sector de la comunicació sempre hi han més homes. Sempre es diu que aquest sector, sobretot el cinema i els videojocs, és un dels més masculistes que hi ha, ja que a part d'haver-hi molts més homes, aquests solen ocupar càrrecs més importants. Tinc varies teories de per què a la carrera sempre hi ha més dones si el sector és així. Una possibilitat és que, com es tracta d'un sector al que es pot accedir de diferents maneres (Comunicació Audiovisual només és una), tots aquests homes accedeixen d'alguna altra manera. Relacionat amb això, Comunicació Audiovisual de vegades té la mala fama de que només serveix per accedir als càrrecs menys importants, i com ja he dit les dones solem ocupar aquests càrrecs. Podria ser que la causa de que les dones ocupem els càrrecs dolents sigui que solem venir de Comunicació Audiovisual i suposadament estem "menys preparades", o podria ser al revés, que la carrera té aquesta fama per la raó purament masculista de que la majoria som dones. D'altra banda, una altra de les meves teories, més positiva, és que el sector està deixant de ser tan masculista i per això cada cop més noies estem

començant a interessar-nos en ell.

Has tengut cap tipus de dificultat extra pel teu sexe?

La veritat és que no, però crec que aquestes dificultats es podrien trobar al sector laboral, i com ja he dit encara no hi he treballat. A les classes no he notat cap tracte diferent dels professors i professores cap a mi ni cap als meus companys i companyes pel nostre sexe. Només l'he notat de manera indirecta, fora de la universitat, quan he tingut la sensació de que se'm demanava justificar-me per estar interessada en els videojocs. Per exemple, normalment si un noi diu que li agraden els videojocs a ningú li sorpren ni li diu res, però si ho diu una noia és molt habitual que se li facin preguntes sobre el seu coneixement sobre el tema per "comprovar si realment en sap", cosa que demostra que la gent tendeix a pensar que una noia no hauria de saber sobre videojocs.

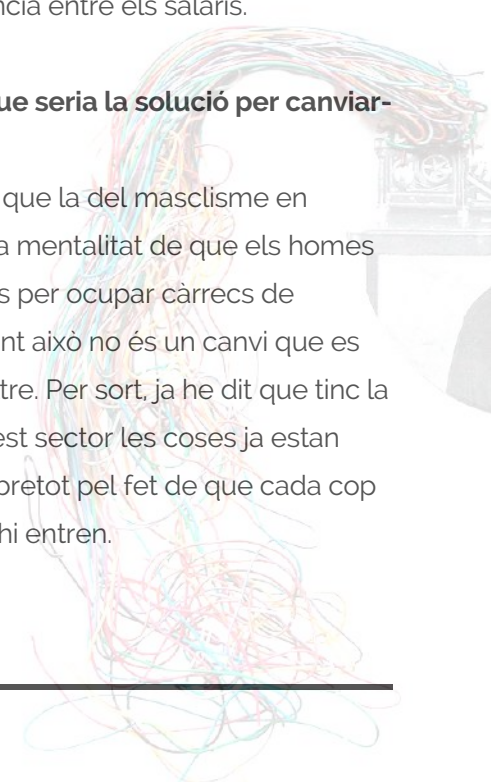
Saps si els salaris relacionats amb la teua carrera són més elevats en homes?

Sí, però pel que he dit abans de que els homes solen ocupar els càrrecs més importants i per tant amb un salari més alt. Per fer exactament el mateix càrrec dubto que hi hagi diferència entre els salaris.

Si ho són, quina creus que seria la solució per canviar-ho?

La solució és la mateixa que la del masclisme en general, que és canviar la mentalitat de que els homes són millors que les dones per ocupar càrrecs de responsabilitat. No obstant això no és un canvi que es pugui fer d'un dia per l'altre. Per sort, ja he dit que tinc la sensació de que en aquest sector les coses ja estan començant a canviar, sobretot pel fet de que cada cop som més les dones que hi entren.

Moltes gràcies, Andrea!





UNA ENTREVISTA AMB MELISSA CÓRDOBA MARTÍNEZ FISIOTERAPEUTA

«A la universitat pots aprendre i madurar en molts aspectes»

Quina modalitat de batxillerat vas escollir en el seu moment?

Vaig escollir la modalitat de batxillerat científic de la Salut, ja que des del principi tènia clar que volia estudiar qualsevol cosa relacionada amb aquest àmbit.

En acabar el Batxillerat, cap a quina universitat t'encaminares?

Just acabar el Batxillerat i obtenir les notes de la PAU, vaig tenir molt dubtes en relació cap a quina universitat m'encaminaria, però finalment vaig decidir anar a la Fundació Universitària del Bages (FUB) que està a Manresa a estudiar el grau de Fisioteràpia. És una universitat adscrita a la Universitat Autònoma de Barcelona, on la nota per accedir era més baixa.

A la Universitat, quines diferències trobares entre els estudis universitaris i el batxillerat?

La diferència que destacaria és la quantitat de pressió que tens durant el Batxillerat per poder tenir la nota necessària per entrar a la carrera que desitges. (crec que ningú tornaria a passar per això jaaja) A part, a la universitat tens més interès pel que estudies i per tant no et costa tant estudiar, encara que tot depèn de la carrera que hagi triat, jo parlo des de la meva experiència.

Ha estat difícil l'adaptació a la nova universitària?

Jo anava amb moltes ganes i no em va costar gens adaptar-me a la vida universitària, però crec que varia en funció de la forma de ser de la persona. De totes maneres, quan comences la universitat tothom està en la mateixa posició que tu i la gent en general és oberta.

En el teu cas particular, i en casos més generals, es té suficient temps lliure?

Sempre que sàpigues organitzar-te tens suficient temps lliure. Normalment a la setmana fas menys hores de classe que en l'institut. És important portar les coses al dia, cosa que és bastant complicat perquè al final deixes les coses per l'últim dia i durant els exàmens tens menys temps lliure de l'habitual.

Per què et decidires pels teus estudis?

Em vaig decidir a estudiar fisioteràpia perquè sempre havia volgut estudiar alguna cosa relacionat amb la salut i el benestar de les persones.

La meva primera opció era estudiar odontologia, des de petita sempre ho deia, però durant el batxillerat em vaig adonar que la nota de cort que demanaven per entrar a la universitat era molt alta, i la privada massa cara. Llavors vaig mirar altres carreres relacionades i al final em vaig decantar per la fisioteràpia i vaig encertar.

Què tens pensat fer en un futur pròxim?

Ara estic acabant un Màster i en un futur proper tinc pensat

començar al món laboral. M'he plantejat sortir d'Espanya, ja que en altres països està més ben considerada la fisioteràpia, però de moment torno a Eivissa per començar a treballar.

Donaries cap consell per afrontar millor l'etapa universitària?

Aconsellaria portar la feina al dia i no centrar-se solament en estudiar, a la universitat pots aprendre i madurar en molts altres aspectes.

Creus que hi ha sexisme a la Universitat?

Des del meu punt de vista a la meua universitat mai he vist, per sort, cap episodi de sexisme.

En què consisteix el teu grau i per què el vas escollir?

Consisteix resumidament en un tractament y prevenció de les diferents patologies ja sigui amb exercici terapèutic, calor, fred, aigua, massatge, electricitat,... El vaig escollir perquè considero que gràcies a això la gent pot obtenir molta millor qualitat de vida, i a més de que es un treball molt gratificant. <<Si la Medicina es la ciencia que da años a la vida, la fisioterapia es la ciencia que da vida a los años>>.

Pis o residència d'estudiants?

Jo vaig estar durant el primer any a una residència i és 100% recomanable viure aquesta experiència que a més, et facilita l'adaptació sobretot per conèixer a gent. A partir del segon any vaig anar a pis perquè es més còmode pel tema dels horaris, llibertat i pel tema econòmic.

Pots compaginar els estudis amb el temps lliure? Sí, si t'organitzes bé no tens cap tipus de

problema, tot i que durant èpoques puntuals vas més apurat.

Quines diferències hi ha entre la universitat i l'institut?

Entre la universitat i l'institut trobo la diferencia de que a la universitat hi ha molta gent i els professors no mostren gaire interès pels alumnes, al contrari del que passava al institut, que en tot moment el teu tutor et controlava, i de seguida es posava en contacte amb els teus pares.

Et vas adaptar bé al canvi?

Sí, no vaig tenir cap tipus de problema. Va ser una adaptació molt fàcil gràcies als meus companys de residència i de classe, que al final es converteixen en la teva nova família perquè passes la major part del teu temps amb ells.

Has pogut estudiar a l'estranger? Com ha estat l'experiència? Ho recomanaries?

No he fet cap tipus d'Erasmus durant el grau, tot i que m'hagués agradat viure la experiència.

Quins consells donaries a la gent que ha de decidir què estudiar?

Sobretot a l'hora de decidir el que estudiar aconsellaria que es guïin amb els seus gustos i interessos i no pe'l que li recomanen que faci. És important estudiar el que veritablement t'agrada tot i que no tingui moltes sortides professionals. Has d'estudiar perquè t'agrada i no per obligació.

Quins records tens de Sa Colomina?

Per mi Sa colomina va estar una etapa molt bonica de la meua vida, que mai oblidaré. Vaig tenir molta sort amb els meus professors que en tot moment et feien suport i amb la meua classe. A pesar del sofriment de segon de batxillerat que no va ser bona època però que tots hem de passar en tinc molt bons records de l'institut. Sempre és un plaer tornar-hi de visita i veure que tot segueix igual.

Moltes gràcies, Melissa!



UNA ENTREVISTA AMB LAURA MARTÍN INFERMERIA

«Cal posar-se a estudiar al dia, encara que sigui una hora diària i estar obert sempre a conèixer a gent nova»

Quina modalitat de batxillerat vas escollir en el seu moment?

Vaig escollir la modalitat de ciències de la salut, amb les optatives de psicologia i química.

En acabar el Batxillerat, cap a quina universitat t'encamines?

La veritat és que no vaig traure la nota que volia en el PAU però tenia molt clar que volia fer Infermeria, i vaig haver de matricular-me a una universitat privada (Universidad Católica de Valencia)

A la Universitat, quines diferències trobares entre els estudis universitaris i el batxillerat?

Vaig trobar molta diferència en la pressió de l'estudi, és a dir, al batxillerat havies de treure sempre la màxima nota possible per poder aconseguir una bona nota, en canvi, en la universitat encara que vas un poc menys tensa a l'hora de la nota, també notes un increment en la matèria i sobretot el primer any vas ofegada per la por de com seran els exàmens, els professors..

Ha estat difícil l'adaptació a la nova universitària?

Com he dit abans comences en una mica de por a tot, i vas sola a una classe amb seixanta persones més que no coneixes i te sents molt petita, però van passant els dies i vas coneixent gent encantadora amb qui encaixes, vas coneixent als professors que te van oferint més confiança i segueixes amb la rutina d'estar tots els dies estudiant una mica a casa per a després no pegar-te una pallissa d'estudiar i així van rodant les coses, poc a poc.

En el teu cas particular, i en casos més generals, es té suficient temps lliure?

Si que es té temps lliure, sincerament al principi te poses més a estudiar i ho dus tot al dia, ets més constant, però quan vas veient que pots tenir més temps lliure i en un mes abans dels examens finals estudiar i treure-ho bé, ho acabes fent.

Per què et decidires pels teus estudis?

Sempre m'ha agradat cuidar la gent, la veritat, i com que mai m'han fet fàstic les ferides ni a la sang...era la carrera perfecta per a mi, i així ho segueixo pensant. M'ha encantat estudiar infermeria, ha estat totalment vocacional.

Què tens pensat fer en un futur pròxim?

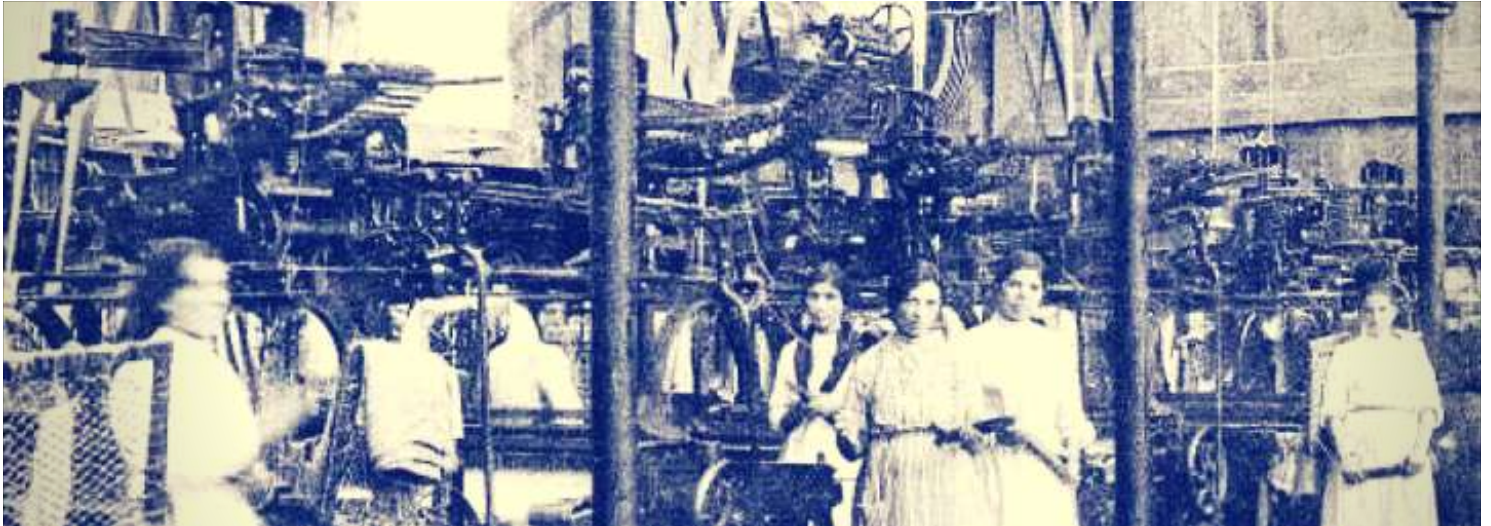
Ara mateixa estic treballant en una residència, però estic en la preparació d'OPOS amb la finalitat d'aconseguir una plaça en un hospital públic encara que això, ara mateixa, ho veig un poc llunyà, i l'objectiu més pròxim és aconseguir punts per anar movent-me per llocs públics.

Donaries cap consell per afrontar millor l'etapa universitària?

Posar-se a estudiar al dia, encara que sigui una hora diària i estar obert sempre a conèixer a gent nova.

Moltes gràcies, Laura!





UNA REVOLTA DE DONES MENYSTINGUDES PER LA HISTÒRIA

per Maria Seisdedos Cabezas i Virginia Castillo Callejas. 1r Batx B

Aquest any se celebra el centenari d'una rebel·lió de les dones a el Ferrol.

Fa 100 anys, les dones de la comarca de Ferrol van agafar als nens i els hi van portar a fer la revolució contra els acabalats comerciants que especulaven amb els aliments.

La neutralitat d'Espanya durant la Primera Guerra mundial va fer possible aquest negoci per als anomenats acaparadors que acumulaven productes bàsics per vendre'ls als països en conflicte i a preus molt inflats per als veïns. Per aquesta raó, al març de 1918, davant la tremenda escassetat de farina i el pa a un preu inassolible en aquests moments, les dones amb els seus fills, es van llançar al saqueig de ports, magatzems i a l'assalt dels trens que es portaven els aliments a Madrid.

El dia 4, les treballadores de la fàbrica tèxtil, després de ser ignorades per l'alcalde, es van dirigir amb pedres als locals dels especuladors, encara que un d'ells els va rebre amb homes armats que es van cobrar les vides d'algunes dones.

Les dones de Ferrolterra es van organitzar amb les autoritats mitjançant comitès per fixar uns preus màxims que mai s'acomplien, i van arribar a convocar una vaga general i diverses manifestacions amb el suport d'obres i drassanes.

El dia 11, una rica acaparadora va rebre a tirs en el seu magatzem a les revoltades i als seus fills, que va acabar amb la vida de dos joves, i el dia 13 en Narón, es va produir una "matança" que es va saldar amb set morts i multitud de ferits i com a conseqüència, l'endemà passat, el govern va declarar l'estat de guerra i Ferrolterra va quedar incomunicada i la rebel·lió aixafada.

Al mes següent va haver-hi un canvi de govern i es va aprovar una amnistia. No obstant això, cap de les dones empresonades per aquesta revolta va ser alliberada i en honor a les víctimes de la massacre, en la Fira do Tretze, es va aixecar un monument, derruït en la Guerra Civil pel fill d'un acaparador, i cent anys després, s'ha construït un altre monòlit en el mateix lloc.

Aquesta revolució va ser un gran avanç per a les dones de l'època, que àdhuc havent vessat sang per aquests drets, finalment, es va aconseguir vuit mesos després de la primera assemblea del moviment nacionalista gallec i 16 anys abans que es fes la Constitució de 1931, que aquest partit reconegués en les seves conclusions "la igualtat de drets entre homes i dones". Insòlita proesa duta a terme en un temps rècord. Encara havent-hi gent que ha volgut tirar a baix aquesta lluita per la igualtat i tot el que representa, s'ha lluitant, s'està lluitant i se seguirà lluitant per ella.

ÉS LA CIÈNCIA UNA OCU PACIÓ D' HOMES?

per Albert Prats

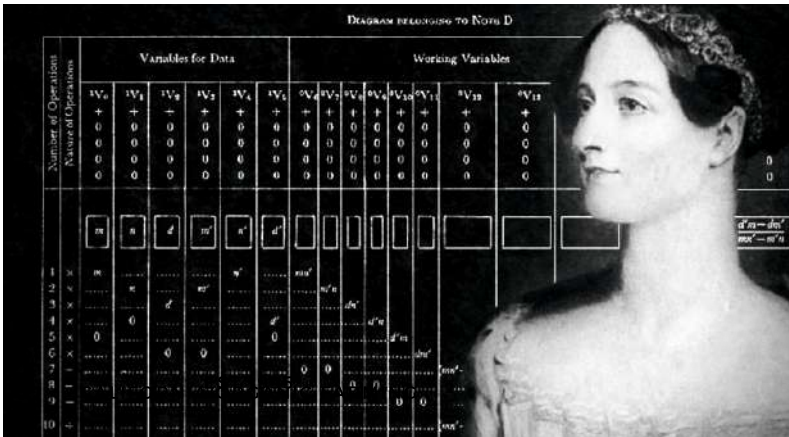
Recordo perfectament com em va sobtar, quan vaig començar la meua carrera de Ciències Físiques, l'escàs nombre de dones que la començaven amb mi. Abastant un dia amb la mirada una aula saturada de persones (a principi de curs n'hi havia fins i tot dempeus o assegudes als ampits de les finestres) vaig poder comptar cent vuit persones, de les quals només una desena eren dones.



Es comentava que Fisiqes era una carrera d'homes i, a jutjar pel que veia, semblava una afirmació encertada. La qüestió era: es tractava d'una carrera de dones per motius de capacitat, o per algun tipus de parcialitat o prejudici (dels homes i de les pròpies dones) sobre aquest fet? En aquest article parlaré sobre això, però avanço un fet rellevant: al llarg dels anys que van durar els meus estudis universitaris vaig poder comprovar com anaven matriculant-se més i més dones. Quan vaig acabar la carrera, en els seus primers cursos hi havia un percentatge de dones molt superior al que jo havia vist en arribar. Les coses estaven canviant en molt poc temps, i aquest canvi era per bé. Per què existia aquesta idea que les ciències, especialment les més abstractes o complicades, eren cosa d'homes? Per què algunes persones encara creuen i defensen aquesta idea? Sense entrar en un estudi de profunditat, podríem aventurar que les raons són bàsicament de tres tipus: la primera seria el conjunt de condicionants socials que en temps passats va dificultar l'avanç de la dona en la ciència; la segona és el relat històric que s'ha practicat fins els nostres dies (i que ens ha deixat desenes o centenars de noms masculins destacats en ciència i només un grapat de noms femenins); i la tercera és el masclisme més obtús (mostrat per aquells homes que es creuen amb més capacitat que les dones per fer tasques complexes o intel·lectualment avançades, i que de manera conscient o inconscient perpetuen aquest rol mitjançant la seva influència en amigues, filles, companyes...).

Comencem per la primera raó: els condicionants socials dels temps passats. Efectivament, els entrebancs que les dones han hagut de superar al llarg de la història per poder fer allò que volien o per desenvolupar l'activitat que els agradava han estat nombrosos. La societat masclista els imposava una sèrie de prohibicions implícites (la dona havia de tenir un paper discret i privat, allunyat de la fama, de les activitats independents o de la lluita per una millora en la seva posició intel·lectual o professional front als homes) i d'obligacions explícites (la dona havia d'ocupar-se de la llar i dels infants, i estar sota les ordres dels homes) que encara perduren avui, tot i que en menor mesura. Aquestes prohibicions i obligacions feien molt difícil que una dona s'aventuràs en el camp de la ciència (per parlar només del que ens ocupa), o com a mínim que ho fes d'una manera destacada i no sotmesa al paper dominant de l'home.

La segona raó (el relat històric parcial) suposa un agreujant acumulat sobre la primera: les dones que malgrat tot van poder dedicar-se a la ciència van quedar relegades a la invisibilitat per la manera com s'ha narrat la història. Hi ha moltes més dones rellevants en la història de la ciència de les que en som conscients, i el motiu pel qual no les recordam (però sí recordam in comptables noms masculins) és perquè la història, com qualsevol altra parcel·la humana, ha estat dominada per una perspectiva masclista des dels seus inicis. Així, s'ha posat tot l'accent necessari en noms de destacats científics però no s'ha fet el mateix amb els noms d'importants científiques



Vera Rubin i Ada Lovelace

que, d'una manera directa o indirecta, han tingut un paper crucial en determinats avanços; fins i tot tenim casos en què les dones han tingut el mateix mèrit que altres científics de sexe masculí el nom dels quals sí ha transcendit. Coneixem el nom d'unes poques dones com Hipatia d'Alexandria, Marie Curie o Jane Goodall, però de poc ens sona (si ho fa) els noms de Vera Rubin (amb el seu estudi sobre la dinàmica de les galàxies), Ada Lovelace (considerada la primera programadora informàtica en termes absoluts), Joan Clarke (que va ajudar a desxifrar el codi Enigma juntament amb el sí famós Alan Turing), Williamina Fleming (amb la seva ingent tasca de catalogació estel·lar), les matemàtiques que van treballar en els inicis de la programació i de l'astronàutica per la seva disciplina i capacitat de càlcul i, en definitiva, un inacabable nombre de dones que mai coneixerem.

LA MUJER EN LA LITERATURA

per Pilar Baradat Marí
1r Batx A



María Zambrano, Rosa Chacel y Ana María Matute

Uno de los problemas más controvertidos de la sociedad actual son las diferencias entre hombres y mujeres, ya sean relacionadas con el ámbito laboral, el mundo del deporte, etc. La representación de la mujer en la literatura también forma parte de este conflicto. Para comprobarlo tan solo hace falta fijarse en un libro de texto de lengua y literatura.

Usualmente, si se le pregunta a un alumno que nombre a algún autor que haya estudiado, pensará en escritores como Valle-Inclán, Neruda o Unamuno, por ejemplo, en cambio si respondiera Rosa Chacel, Ana María Shua o Delmira Agustini nos sorprendería.

En nuestros libros encontramos explicadas las vidas y obras de muchísimos autores. Los libros de primero y segundo de bachillerato constan de 22 temas en total, que van desde la Edad Media hasta la literatura contemporánea, es decir, cubre unos 1500 años de literatura en 407 páginas. 407 páginas en las que tan solo se mencionan 25 autoras.

Estos 25 nombres son difíciles de encontrar en los primeros capítulos de ambos libros. La primera mujer que encontramos es Santa Teresa de la Cruz, en el libro de primero. Su nombre no aparece hasta la mitad del bloque de literatura de este curso, en el capítulo 6, que trata la prosa renacentista. Este hecho no cambia demasiado en el segundo curso. De hecho, la primera escritora mencionada es Rosa Chacel en el quinto capítulo, como antes, por la mitad del apartado de literatura. A partir de ese nombre podemos encontrar más como Carmen Laforet, Ana María Moix o Laura Esquivel. A medida que que se avanza por los capítulos, la dificultad de encontrar menciones a mujeres se reduce, aunque en todas las páginas donde aparece una mujer se menciona a al menos un hombre.

En la actualidad, el panorama literario español consta de muchas escritoras que probablemente aparezcan en los próximos libros usados en los institutos, haciendo que la diferencia entre hombre y mujeres sea menor, ya que en el día de hoy es otro de los muchos ejemplos de desigualdad entre géneros.



El llarg camí cap a la igualtat

per Elisabet Ortega Luque 1r Batx B

Al llarg de la història la dona ha estat objecte d'una discriminació respecte a l'home pel que fa al desenvolupament de funcions i rols socials. Hi havia un concepte funcional de la dona: casada, mestressa de casa, bona mare i esposa. Si aquestes anaven a "escola" no era per a formar-se acadèmicament, sinó per aprendre a fer les tasques domèstiques: cosir, cuinar, educar, ... Però... que seria la nostra literatura sense elles? Moltes dones durant tota la història no s'han conformat amb el fet d'estar a l'ombra de la societat. Gràcies a aquest canvi de pensament igualitari i feminista, avui en dia, gaudim de les importants obres que tenim al nostre abast de grans escriptores. A la Grècia Clàssica cal destacar el nom de Safo i a l'Edat Mitjana encara que la literatura estava en mans dels homes (nobles i eclesiàstics) hi hagué dues dones que varen trepitjar amb força, Eloísa i Maria de França que van deixar petjada en l'època. Als segles XIX i XX hi va haver una incorporació gradual de la dona a literatura, on hi destaquen Dolors Monserdà, Aurora Bertrana, Montserrat Roig, Maria Mercè Marçal, ... Moltes d'elles van tenir el privilegi de poder publicar les seves obres amb el seu nom

però altres com Caterina Albert va haver de publicar els seus llibres sota el pseudònim de Víctor Català, ja que en aquells moments es considerava un escàndol que una dona escrigues sobre segons quins temes. Totes aquestes dones han fet un esforç molt gran perquè actualment tinguem presència de les seves obres i li donem la importància que tenen. Gràcies a aquestes dones i a moltíssimes altres que no estan esmentades en aquest article, avui en dia podem gaudir i aprendre de les obres que varen escriure i el canvi que varen comportar en l'època. Amb l'única i exclusiva intenció de sentir-se representades en la societat i cercant la igualtat i el reconeixement. No és fantàstic poder somiar deserts amb obres escrites tant d'homes com de dones? Encara que avui en dia la societat ha avançat molt per aconseguir la igualtat entre sexes en segons quins aspectes encara estem un poc endarrerits. Per aquest motiu faig una trucada a totes les persones que estan llegint aquest article, siguin del sexe que siguin. I us llenço una pregunta a l'aire; No penseu que tots som iguals i tenim les mateixes oportunitats? Som la veu de totes aquelles dones que ha hagut d'estar a l'ombra i que s'han trobat impediments per publicar les seves obres tan sols pel fet de ser dona. Alcem la veu, posem el crit en l'aire, és hora d'encendre les llums. .

CIÈNCIA

DONES I CIÈNCIA

per

Iker Encarnación
Marcos Marí Albarañez
Carlos Marí Llobet
Paula Medina Vila

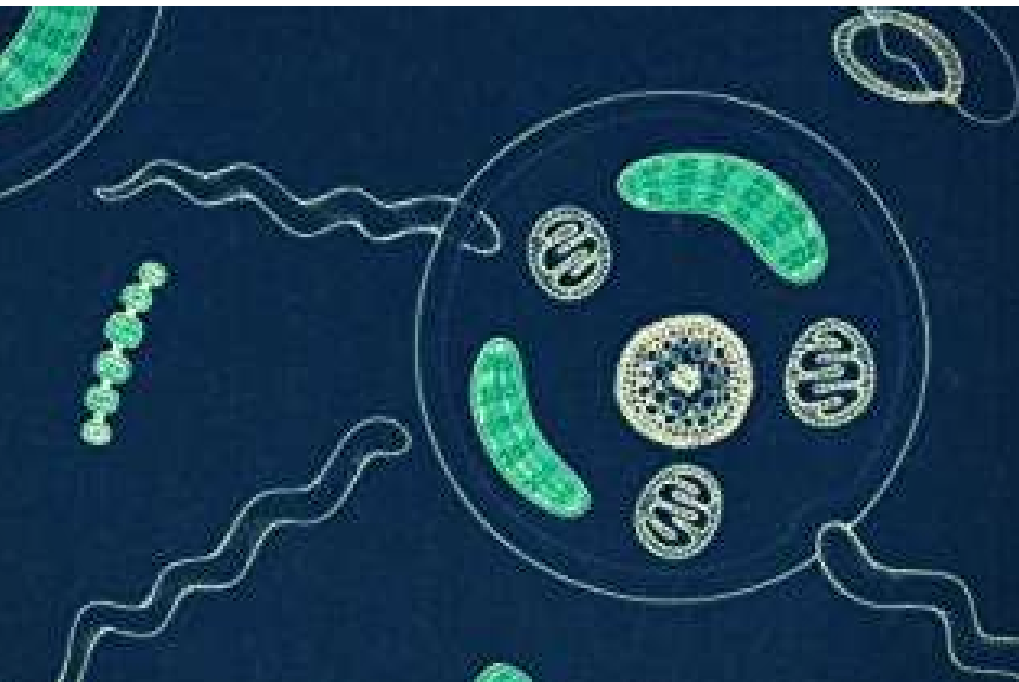
Adrián Cardona Ripoll
Carlos López Tur
Paola Ogando Díaz
Sergio Paterna Dengra

4t A

Saps qui va ser Lynn Margulis?
I Rosalind Franklin?

LYNN MARGULIS

dones i ciència



És considerada una de les científiques més importants de la biologia dels microbis i cèl·lules en general, a pesar de les dificultats que implicava ser dona en la societat científica de la seva època. En conclusió, podem afirmar que va contribuir a assentar les bases de la biologia actual.



QUI ÉS LYNN MARGULIS?

Lynn Margulis va néixer el 1938 a la ciutat de Chicago. Va iniciar els seus estudis de secundària a l'institut públic Hyde Park. Posteriorment, va ser traslladada pels seus pares a l'elitista Escola Laboratori de la Universitat de Chicago, però es va escapar i va tornar a l'institut amb els seus antics amics, lloc al que ella pensava que pertanyia. En aquell centre va fer classes d'espanyol.

JOVENTUT

Als 16 anys va ser acceptada en el programa d'alumnes adelantats de la Universitat de Chicago, on es va llicenciar en Biologia als 20 anys. D'allí, va sortir amb un títol i un marit, l'astrofísic Carl Sagan, amb qui va tenir dos fills i de qui més tard es va separar.

El 1958 continuà la seva formació a la Universitat de Wiconsin com alumna d'un màster i ajudant de professor. Va estudiar biologia cel·lular i genètica. El seu professor era James F. Crow, del que afirma que va influir molt a la seva vida. En 1967 va contraure matrimoni amb el cristal·lògraf Thomas N. Margulis. Va tenir dos fills amb ell i més tard es va separar.

TREBALL

Margulis sempre es sentia atreta pel món dels bacteris que fins ara només eren considerats gèrmens patògens. Va investigar treballs ignorats i oblidats per donar suport a la seva primera intuïció sobre la importància del món dels microbis en l'evolució.

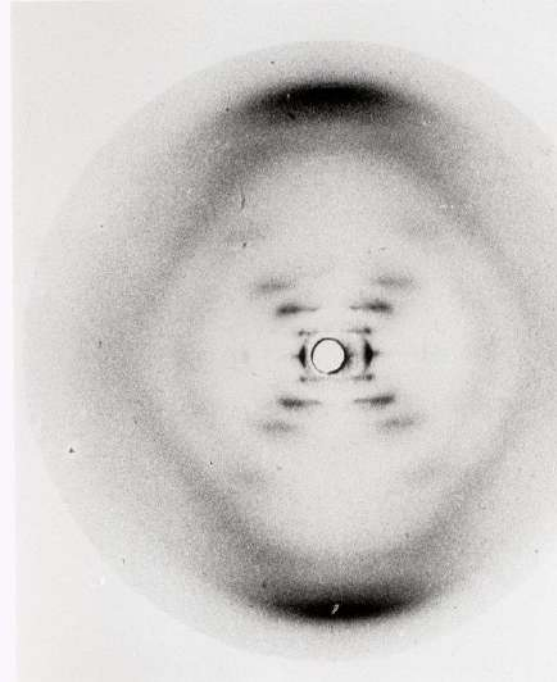
Quan va conèixer l'obra de E.B Wilson (La cèl·lula en desenvolupament i l'herència), es va centrar en desenvolupar la seva teoria endosimbiòtica i les conseqüències en l'evolució. Aquesta teoria descriu el pas de les cèl·lules procariòtiques a cèl·lules eucariòtiques mitjançant incorporacions simbiòtiques de bacteris, ja que es relaciona la capacitat fotosintètica dels vegetals amb els cianobacteris i es proposa l'origen simbiòtic dels cloroplasts, així com, també, dels mitocondris.

Les seves deportacions a la biologia i a l'evolucionisme són múltiples: va descriure pas a pas l'origen de les cèl·lules eucariotes; va col·laborar en la classificació dels éssers vius en cinc regnes; va donar suport des del primer moment a la hipòtesi Gaia de Lovelock, contribuint a ella des de la biologia.

A la data de la seva mort, 22 de novembre de 2011, estava treballant en l'estudi de diferents tipus de bacteri i el seu possible protagonisme en processos simbiogenètics.

ROSALIND FRANKLIN

dones i ciència



FETS IMPORTANTS

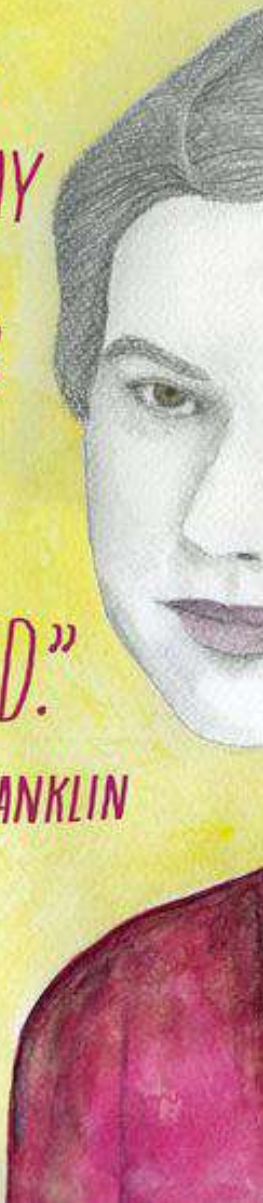
Amb el seu treball va poder clarificar l'estructura de la doble hèlix a l'ADN, vital per la comprensió de la vida. El 7 de març del 1942 va crear imatges de l'estructura de l'ADN amb una nitidesa que ningú havia aconseguit mai. Però tenia una complexa relació amb Maurice Wilkins, qui va enviar els seus treballs, sense el seu consentiment, a James Watson i Francis Crick.

El seu treball és valorat com uns dels millors de la biologia molecular en el segle XX. L'any 1962, Watson, Crick i Wilkins van rebre el Premi Nobel de Medicina, pel descobriment de l'estructura dels àcids nucleics.

Franklin va nèixer a Londres el 25 de juliol de 1920, amb una influent família jueva. Va estudiar en diverses escoles angleses i sempre destacà en l'àrea científica. Amb tan sols 18 anys es va matricular a Cambridge, i començà una carrera de química al 1938. En 1942 en plena guerra mundial passà a l'Associació del Carbó i amb les seves investigacions va ajudar a l'esforç de guerra. En aquest mateix any va aprendre tot sobre la difracció de raigs X amb Jacques Mering. Es va convertir en una experta a nivell mundial i ho aplicaria, pocs anys més tard, a la molècula d'ADN. El 16 d'abril de 1958 mor amb 38 anys d'un càncer d'ovaris.

“SCIENCE
& EVERYDAY
LIFE
CANNOT &
SHOULD
NOT BE
SEPARATED.”

ROSALIND FRANKLIN



LECTURES PER LA IGUALTAT

llegim per ser més lliures



Tothom hauria de ser feminista

TOTHOM HAURIA DE SER FEMINISTA

«Avui m'agradaria demanar que comencem a somiar un pla per construir un món millor. Un món més just. Un món d'homes més feliços i dones més felices que siguin sincers amb ells mateixos. I aquesta és la manera de començar: hem d'educar les nostres filles d'una manera diferent. I també hem d'educar els nostres fills d'una manera diferent». (Chimamanda Ngozi Adichie)



QUI ÉS CHIMAMANDA?

Chimamanda Ngozi Adichie (1977) és una autora nigeriana que ha estat considerada la veu més destacada d'un seguit de nous autors anglòfons que estan aconseguint atreure una generació de lectors cap a la literatura africana. Tothom hauria de ser feminista és l'adaptació en format llibre de l'aclamat discurs que l'autora va oferir a la plataforma TEDx el 2013.

COM EDUCAR EN EL FEMINISME

Ensenya a la teva filla que els «rols de gènere» només són una bestiesa. No li diguis mai que ha de fer alguna cosa o deixar-la de fer «perquè és una nena».

La trista veritat és que el nostre món és ple d'homes i dones a qui no els agraden les dones poderoses. Ens han fet creure tant que el poder és masculí que una dona poderosa ens sembla una aberració. I com a tal la vigilem. [...] Jutgem amb més duresa les dones poderoses que els homes poderosos. Ensenya a Chizalum a llegir. Ensenya-li l'amor pels llibres. La millor manera de fer-ho és mitjançant l'exemple. Si et veu llegint, comprendrà que llegir és valuós. Si no anés a l'escola i només llegís llibres, possiblement sabria més que un nen educat de manera convencional.

Ensenya-li a qüestionar el llenguatge. El llenguatge és dipositari dels nostres prejudicis, creences i

presumpcions. Però per ensenyar-li això hauràs de qüestionar el teu llenguatge. Una amiga meva assegura que mai dirà «princesa» a la seva filla. La gent ho diu amb bona intenció, però «princesa» és una paraula carregada de presumpcions, de la delicadesa d'ella, del príncep que la rescatarà, etcètera. La meva amiga prefereix «àngel» i «estrella».





Montserrat Abello



Aurora Bertrana



Maria Mercè Marçal

2017-2018

EFEMÈRIDES LITERÀRIES

CENT VINT-I-CINQUÈ
ANIVERSARI NAIXEMENT

AURORA BERTRANA

Girona 29-10-1892 – Berga
3-09-1974

Montserrat Abelló i Soler fou una poeta i traductora catalana. Va publicar els llibres de poesia Vida diària, Foc a les mans, Dins l'esfera del temps o Memòria de tu i de mi i va traduir poemes anglosaxones com Sylvia Plath

CENTENARI NAIXEMENT

MONTSERRAT ABELLÓ

1918 - 2014

ANY MONTSERRAT ABELLÓ

www.anymontserratabelló.cat

Maria Mercè Marçal i Serra va ser una poeta, catedràtica d'institut de català, narradora, editora i traductora catalana. Va fer servir com a nom de ploma Maria-Mercè Marçal. També va ser activista política, cultural i feminista

CENTENARI NAIXEMENT

MARIA AURÈLIA CAPMANY

1918 - 1991

Maria Aurèlia Capmany i Farnés fou una novel·lista, dramaturga i assagista barcelonina. Va rebre el Premi Sant Jordi de novel·la del 1968 amb l'obra Un lloc entre els morts i el Premi Joanot Martorell del 1948 amb El cel no és transparent.

MARIA-MERCÈ MARÇAL

1952 - 1998
20è aniversari de la seva mort

La vida literària d'Aurora Bertrana (1892-1974) no va ser gens fàcil. Dona en un món d'homes i filla de Prudenci Bertrana, prohoms de les lletres catalanes, va haver de lluitar molt per esdevenir una escriptora fonamental.enguany es compleix el 125è aniversari del seu naixement. Aurora Bertrana ens ha llegat una vintena de títols literaris que inclouen llibres de viatges, memòries, narracions, reportatges i novel·les



Biografia

Hipatia va néixer a l'any 370 a Alexandria, Egipte. Filla i deixebela de l'astrònom Teó d'Alexandria. Hipatia va viure des de la seva infància en un ambient acadèmic i culte, va aprendre matemàtiques i astronomia del seu pare, qui a més li va transmetre la seva passió per la recerca del desconegut. I de la seva mare, no es sap res. Hipatia és considerada la primera dona científica de la història. En un temps en què les dones no tenien accés al saber, Hipatia va aconseguir obrir-se camí en la ciència i arribar a tenir un gran reconeixement públic. Per a això va haver de renunciar al matrimoni i a la seva faceta més femenina. Va escriure sobre geometria, àlgebra i astronomia. Es va interessar per la mecànica i va confeccionar un planisferi. També va construir un hidròmetre i un hidròscopi, i va inventar l'aeròmetre. Per això és considerada com una pionera en la història de les dones i la tecnologia.

Va viatjar a Roma i Atenes, on va estudiar filosofia, astronomia, matemàtiques, física i lògica. De tornada a Alexandria va passar a ser directora del Museu, una mena d'universitat del seu temps, on va arribar a superar el seu pare en coneixements.

Va ensenyar filosofia a una selecta escola a la qual hi havia fills d'aristòcrates cristians i pagans que amb el temps acabarien ocupant càrrecs elevats.

La seva mort

L'any 415 Hipatia fou assassinada amb extrema crueltat per una turba de cristians exaltats. Aquest tràgic fet va marcar l'ocàs de la cultura pagana en el món antic. La figura d'Hipàtia s'ha convertit en un veritable mite: des de l'època de la Il·lustració és presentada com a «màrtir de la ciència» i símbol de la fi del pensament clàssic davant el progrés del cristianisme. Per una altra banda, els moviments feministes han reivindicat la seva figura com a paradigma de dona alliberada, fins i tot sexualment, encara que, es va casar amb un altre filòsof i es va mantenir verge.

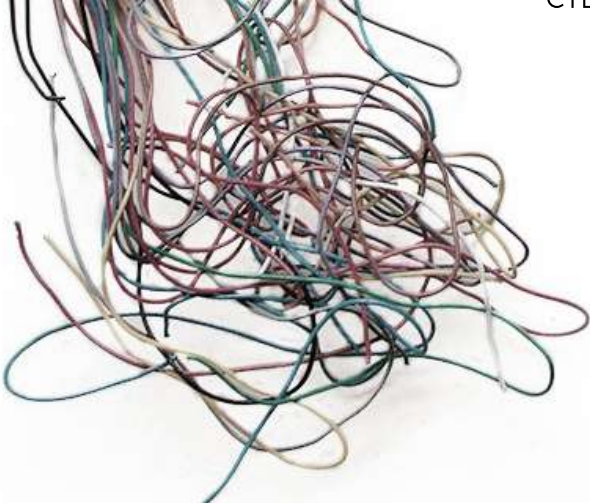
Reconeixement

La figura d'Hipatia va ser objecte d'atenció del director de cinema espanyol Alejandro Amenábar (és el personatge protagonista del film *Agora*), com també ho va ser de l'escriptora madrilenya Olalla García, autora de la novel·la *El jardí d'Hipatia* (2009). Isabel-Clara Simó li va dedicar el poema *Hipaties, la sàvia*. Elements d'Euclides.

Obres

Totes les obres d'Hipatia s'han perdut i només se'n coneixen els títols per les referències que hi fan altres autors:

- Perfeccionament de l'astrolabi.
- Comentari a l'Aritmètica de Diofant d'Alexandria.
- Comentari a la Cònica d'Apol·loni de Perge.
- Edició del comentari del su pare Teó a l'Almagest de Claudi Ptolemeu.



LES DONES FAN CIÈNCIA

per Joan Rosselló

La lenta i difícil incorporació de la dona a la ciència moderna començà en la Il·lustració. En el segle de les llums abundaren els salons literaris on es reunien els homes de lletres sota la direcció d'una dona que els ajudava a portar a terme el projecte il·lustrat de canviar la manera comuna de pensar mitjançant normes de conversa educada. Així arribaren a tenir gran anomenada, durant el segle XVIII, els salons de Madame Geoffrin, Julie de Lespinage i Madame du Deffand. No només això, sinó que algunes dones es convertiren per mèrits propis en protagonistes del moviment il·lustrat al costat de Voltaire, Montesquieu, Rousseau, Hume o Kant. Així, per exemple, Mary Wollstonecraft escriu l'any 1787 unes Reflexions sobre l'educació de les nenes i la seva obra principal Reivindicació sobre els drets de la dona, és un dels textos capitals de la literatura feminista. Una altra de les figures més importants de la Il·lustració fou Émilie du Châtelet, la qual va escriure una obra sobre el pensament de Leibniz, Institucions de Física, i va traduir al francès l'obra capital de Newton, Principis Matemàtics de la Filosofia Natural.

La incorporació de la dona al món universitari no fou tampoc gens fàcil. No conec com aquesta incorporació (avui en dia encara difícil i plena d'obstacles) es va començar a produir a escala general. Però potser el cas de les matemàtiques ens pugui servir d'exemple de les dificultats d'aquest procés. La primera dona a obtenir un doctorat per una universitat alemanya, la Universitat de Göttingen, fou la matemàtica russa, Sonia Kovalevskaya, l'any 1874. La segona dona a obtenir-lo fou Emmy Noether, una de les grans artífexs de les matemàtiques modernes. Noether no ho tingué fàcil. Estudià matemàtiques a l'Institut de Matemàtiques d'Erlangen, institució de la qual el seu pare n'era professor, però no com alumna oficial. A les universitats alemanyes de l'època no estava permès que les dones fossin alumnes de forma oficial, així que només pogué assistir a classe com a oient amb el permís especial de cada professor. L'any 1903 després d'aprovar l'examen d'ingrés a la Universitat de Nüremberg, pogué matricular-se en el seu programa de doctorat, ara sí com alumna oficial. L'any 1907 va presentar la seva tesi doctoral i del 1907 al 1915 retornà a Erlangen, on treballa com a professora suplent a son pare en alguna de les classes. L'any 1915 s'incorporà a la Universitat de Göttingen, a instàncies de Felix Klein i David Hilbert, però com que no estava habilitada

no podia donar classes de forma oficial i ho havia de fer com a suplent de Hilbert. Obtenir l'habilitació era un assumpte molt complicat per a una dona i la Universitat de Göttingen es mostrà contrària a habilitar-la en diverses ocasions. En una ocasió, davant dels arguments contraris a l'habilitació de Noether pel fet de ser dona expressats per part del Claustre de la Facultat de Filosofia (a la qual pertanyen els professors de Matemàtiques), David Hilbert els respongué: "Senyors meus, no veig que el sexe de la candidata sigui un argument contra la seva admissió com a professora. Després de tot, som una universitat, no un balneari". Finalment, l'any 1919, un cop acabada la Gran Guerra, Noether esdevingué la primera dona habilitada per la Universitat de Göttingen (i per qualsevol altra universitat alemanya) per fer classes de matemàtiques.

Potser els noms que hem esmentat fins ara no li sonin a ningú. Però estic gairebé segur que el nom de Marie Curie sí que us sona. Marie Curie va ser la primera dona a rebre un premi Nobel, el de física, pels treballs sobre radioactivitat, i la primera persona a rebre un segon Nobel, ara de química, pel descobriment del radi i el poloni. La radioactivitat, que tant va ajudar a esclarir, va fer possible al cap d'uns anys l'experiment que va desentrellar l'estructura de l'àtom, i, més endavant, tractaments contra el càncer. El 7 de novembre es va celebrar el seu 150è aniversari, una data que és des de fa anys el Dia Internacional de la Física Mèdica. Marie Curie va morir el 1934 d'anèmia plàstica provocada probablement per l'exposició a substàncies radioactives. En una de les seves llibretes de laboratori encara hi ha avui traces de radioactivitat.

Malgrat que la proporció entre homes i dones que imparteixen classes a la universitat i es dediquen a la recerca ha augmentat considerablement des dels temps de Noether i Curie, encara som lluny d'una situació d'igualtat. Segons dades de l'ONU, avui dia el 28% del personal investigador del món són dones. A la Unió Europea, segons l'informe She Figures 2015 de la Comissió Europea, les dones representen el 47% de les persones amb un doctorat, però ocupen el 33% de les places d'investigació i el 21% dels llocs de més responsabilitat en la carrera científica. Aquest biaix, present a gairebé tots els àmbits de la societat, n'acostuma a amagar un altre de més profund, que demostra que la inclusió real de les dones en la ciència requereix molt més que un equilibri numèric. Revertir aquest biaix és feina de totes i tots.



EL TEST DE **BECHDEL** O COM DETECTAR GUIONS MASCLISTES

per Albert Prats

Si ets una persona mínimament sensible en matèria d'igualtat et deus portar sovint les mans al cap quan veus anuncis a la televisió, quan suportes - sí, suportes - certs guions televisius o cinematogràfics, o fins i tot quan llegeixes un llibre. En publicitat, la dona sol ser mostrada com a objecte físic o com a protagonista d'anuncis de productes per a la llar, i el seu paper en els guions cinematogràfics sol consistir en personatges febles que depenen de figures masculines més fortes, intel·ligents i audaces. És a dir, apareixen com a princeses indefenses que han de ser rescatades pel seu príncep.

Si hom passa revista a les pel·lícules que ha vist recentment i tracta de classificar-les segons si són masclistes o no, probablement serà més benèvol del que toca. Fa unes dècades una dona va inventar un senzill test per avaluar aquest caràcter, sexista o no, d'un guió. Consisteix en fer-se les següents preguntes:

1. Hi ha com a mínim dos personatges femenins a l'obra (si pot ser, que tinguin nom)?
2. Parlen aquests dos personatges entre ells?

3. Quan parlen, ho fan sobre algun tema que no tingui res a veure amb un home (parella sentimental, pare, germà...)?

Sembla evident que, si no es compleixen les tres condicions, ens trobam davant una obra que anul·la la visibilitat i la importància de les dones en la nostra societat. Si hi ha tantes dones al món com homes (i a més aquestes dones tenen nom), com podria no complir-se la primera condició? Si les dones tenen relacions d'amistat, familiar, afectiva, professional o de qualsevol altre tipus entre elles, com podria no complir-se la segona? I si les dones poden interessar-se, preocupar-se per o dominar qualsevol qüestió, com podria no complir-se la tercera?

Està clar que una conversa concreta entre dues dones sí pot tractar sobre un home; també està clar que en una pel·lícula poden no aparèixer dues dones (ni de fet dos homes) si per exemple ens narra la història d'una persona que ha naufragat. Així, en realitat, allò preocupant no és si una pel·lícula concreta compleix o no amb el test, sinó la tendència general, és a dir, el



"En publicitat, la dona sol ser mostrada com a objecte físic"

percentatge tan petit de pel·lícules que ho fan. Un guió que no hi compleixi pot ser degut a la casualitat o a la temàtica tractada, però tota una filmografia que incompleixi massivament les condicions del test, unes condicions tan normals en la vida quotidiana, només pot obeir a una visió androcèntrica de la vida i de les relacions humanes.

Passa aquest test a les pel·lícules que vegis o hakis vist ja i comprovaràs com de difícil és que el superin; i, més que arribar a conclusions sobre el guió d'una pel·lícula concreta, sigues conscient del baix percentatge de pel·lícules que passen el test, i de com d'alt seria el percentatge de les que el superarien si aquest mateix test estigués formulat en una versió masculina. Aquest és el vertader resultat que ens ha de posar en alerta i fomentar una mirada crítica sobre com es dissenyen els guions en la indústria de l'entreteniment i els rols de gènere que contenen i que ajuden a perpetuar.

Una primera passa per lluitar contra el masclisme és saber-lo detectar en tots els àmbits, i el test de Bechdel, tot i no ser una eina científica ni infal·lible, té un valor incontestable per la seva simplicitat i abast. Fes la prova!

DIVISA

per

Maria Mercè Marçal



A l'atzar agraeixo
tres dons: haver
nascut dona,
de classe baixa i
nació oprimida.

I el tèrbol atzur de
ser tres voltes
rebel.

1952-1998
20è aniversari de la seva mort



NA CATALINA TORRES BONED VA VIURE MÉS D'UN SEGLE I LI VAREN DONAR UN PREMI ALS 106 ANYS, UN ANY ABANS DE MORIR.

LA MEVA BESÀVIA

per Andrea Vázquez, 3r A

La meva besàvia tenia 107 anys quan va morir i era una pagesa (és com se li diu a la gent del camp a Eivissa).

Quan celebraven el seu aniversari anàvem a missa i, en acabar, a la plaça del poble, la colla de Santa Gertrudis ballava ball pagès i treien a ballar la meva besàvia, la meva germana i a mi (vestides de pageses).

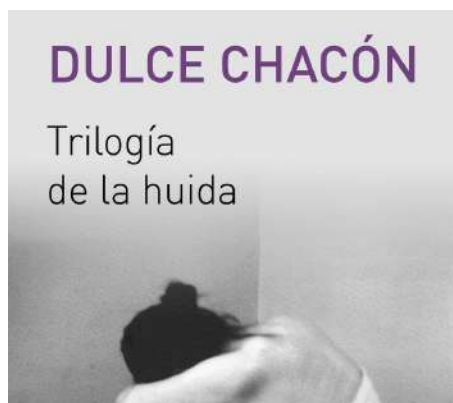
Quan acabàvem de ballar, anàvem a un restaurant a menjar per celebrar el seu aniversari, i menjàvem sofrit pagès, carn i per acabar el pastís que li havien fet i bufava les espelmes.

Com que ja passava dels cent anys, també venia el batle de Santa Eulària per felicitar-la. De vegades venia la televisió, la ràdio o el periòdic per saber més d'ella i li feien moltes fotografies.

El seu aniversari era el 23 de desembre i va nèixer l'any 1906.

El seu nom complet és Catalina Torres Boned.

NOVETATS DE LA BIBLIOTECA

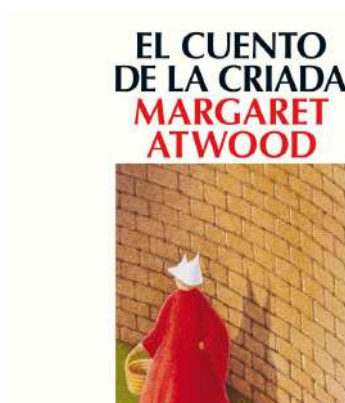


En aquest volum es reuneixen tres novel·les de Dulce Chacón que tracten el tema de la intolerància i la comunicació en les relacions de parella.

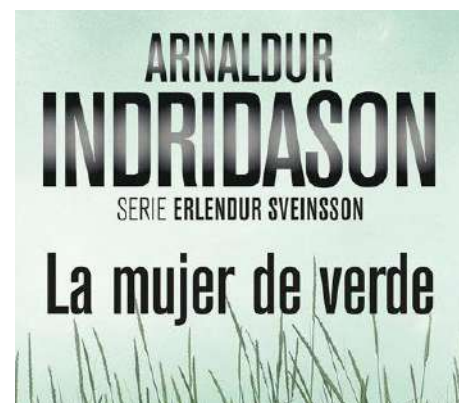
Una cambra pròpia Virginia Woolf

Una cambra pròpia (en l'original anglès, A Room of One's Own) és un ampli assaig de l'escriptora Virginia Woolf publicat per primera vegada el 24 d'octubre de 1929.

Tal com diu Virginia Woolf, "una dona ha de tenir diners i una cambra pròpia si ha d'escriure ficció" [4] i d'aquí ve el nom de l'obra. També parla de la necessitat de qualsevol autor de tenir llicència poètica i llibertat personal.



El conte de la Serventa ha esdevingut un veritable clàssic de la literatura en llengua anglesa. Una sàtira colpidora del fanatisme religiós i el totalitarisme.



La troballa d'una costella humana condueix al descobriment d'un cadàver enterrat al solar d'un edifici en construcció als afores de Reykjavík. Així descobrirà una veritat encara més atterradora: l'«assassinat d'ànimes»



Reeditada la novel·la inacabada de Mercè Rodoreda

La mort i la primavera (1986) és una novel·la inacabada, tot i que es va publicar un cop morta la seva autora, Mercè Rodoreda. La trama és atemporal. La novel·la reflecteix l'angoixa i la mort. Aquesta és la més tràgica de totes les novel·les escrites per Rodoreda. El protagonista és un adolescent que viu en una societat cruel, per això la mort es transforma en una deslliurança. L'espai sagrat de la novel·la és el bosc dels morts, on són enterrats.



Contes que em van curar

Això era i no era una al·lota afganesa amb el cos ferit per la guerra però amb l'energia d'un cor enorme alimentat per les històries de la seva mare. Per primera vegada són traslladats al paper els contes orals d'un país que, com la Nadia, ha canviat d'identitat però no ha perdut l'essència.



I TU, SOLS TU

Seràs aquella que vas voler ser,
seràs la tres voltes rebel,
seràs un puny alçat al vent
i tu, sols tu,
faràs vibrar cinc continents.

Emancipada de qualsevol dolor,
vas eixir amb l'alegria de qui no té por,
de qui sap que el demà,
de qui sap que el demà serà millor.

Seràs aquella que vas voler ser,
seràs la tres voltes rebel,
seràs un puny alçat al vent
i tu, sols tu,
faràs vibrar cinc continents.

Alliberada a qualsevol espai,
no deixaràs que ningú t'ature mai,
seràs l'estel que guiarà,
seràs l'estel que guiarà la llibertat.

Seràs aquella que vas voler ser,
seràs la tres voltes rebel,
seràs un puny alçat al vent
i tu, sols tu,
faràs vibrar cinc continents.

Ets la forta tempesta d'abril,
un oasi amarg per als teus enemics,
eres la forta tempesta d'abril,
el sol que esclata les flors,
un oasi amarg per als teus enemics,
l'espurna que brilla a la nit.

Seràs aquella que vas voler ser,
seràs la tres voltes rebel,
seràs un puny alçat al vent
i tu, sols tu,
faràs vibrar cinc continents.

Grup: EL DILUVI

El Diluvi es defineix com un grup de música de folk modern que fusiona diversos estils musicals, com cúmbia, reggae, rumba, folk i música tradicional o d'arrel Valenciana. Amb instruments de la zona mediterrània com el violí, bandúrria, acordió diatònic, guitarra flamenca, guitarró i percussions de tota mena. Creant així un nou estil que anomenen Mestissatge Mediterrani.

CINEMA AMB VEU DE DONA

SAPS EL TÍTOL DE LA PEL·LÍCULA?



És una història autobiogràfica sobre la revolució personal de la iraniana Marjane Satrapi, sobre com va créixer sota la dictadura dels fonamentalistes islàmics i sobre com tot això la va portar a deixar el seu país. A més de ser una pel·lícula valuosa que transmet el sentit de la lluita contra l'opressió, és una història que conté valors universals com l'amor per la llibertat i per la pau.



Jess (diminutiu de Jesminder) és una jove britànica procedent d'una família índia. Enamorada del futbol i admiradora de David Beckham, és contactada per un club i veu com se li obren perspectives professionals allunyades d'allò que els seus pares, més aviat tradicionalistes, havien previst per a ella.



La història se situa a Alexandria (Antic Egipte), i narra les revoltes que hi tenen lloc i que arriben a la Biblioteca d'Alexandria, on la filòsofa i científica Hipàtia lluita per preservar els seus escrits.

QUÈ HI HA DARRERE LA PORTA?

per Nerea Marí Garrido
3r C

Amb només l'esmorzar a la butxaca de la jaqueta i desconeixent el nom de l'obra, tots els tercers i quarts de sa Colomina vàrem marxar camí al teatre. Per fi, una vegada vàrem arribar a can Ventosa, després del guirigall per poder entrar i trobar el lloc perfecte, un home va pujar a l'escenari. El teló era encara tancat, mentre ens explicava una mica el contingut de l'obra, però sense dir-nos el títol. De cop, els llums es varen apagar, excepte un únic que il·luminava l'escenari.

Dues dones assegudes als costats oposats d'una taula varen començar a parlar com si hi hagués un tercer personatge qüestionant-les. Va ser un començament interessant perquè barrejaven tot tipus d'escenes reals sobre adolescents tancats en un centre de menors. Les actrius representaven tots els personatges, i això em va semblar interessant. Tot eren escenes en què es veia la cruel realitat del dia a dia. El paper de les cosines tenia l'objectiu de donar-li un toc divertit a l'obra i d'interactuar amb el públic de manera graciosa. Tot i així, va haver-hi més escenes dures, com ara una que em va cridar molt l'atenció, on només es veia una de les dones amb un bebè i s'escoltaven les veus reals d'adolescents que explicaven les seues experiències personals, coses com: "no sé on és la meua mare", "va morir quan era petit"... I va resultar molt impactant.

Al final, Pilar i Aurora Cayero (són germanes) es varen seure per fer un petit debat amb nosaltres, i molta gent va preguntar-los dubtes o curiositats. Va estar molt bé, una obra molt completa.



POLSERES VERMELLES

Tot va començar al novembre, la nostra professora de castellà, va notar que els alumnes estaven molt desmotivats a classe, així que va voler remediari-ho. Un dia, veient la pel·lícula "Cadena de favores" se li va ocórrer una idea. Per què no fer-ho a la vida real?

Ella ens va contar el projecte i encara que al principi no l'enteniem molt bé, ens va agradar la idea per que era diferent. L'intenció, ens va dir, era motivar-nos cap a l'escriptura i reforçar els llaços d'amistat entre els alumnes. Totes dues coses ens semblaven atractives i un repte.

I així va ser com varem començar aquesta nova aventura.

L'activitat consistia en que un estudiant de cada classe havia d'escriure una carta d'agraïment a un company de la seva classe i a una altra persona del centre. Quant l'alumne acabava les cartes, les ficava a una urna que varem anomenar "La urna de los agradecimientos" i Maria José li donava una polsera vermella, com a símbol de reconeixement i gratitud, per posar-se-la als remitents de les cartes que posteriorment serien ells qui continuarien la cadena.

Tot anava com la seda, a les poques setmanes podíem apreciar com tant alumnes com professors duïen una polsera vermella al canell. Quan totes les cartes varen ser adreçades, divisàvem unes relacions molt fortes i unides, tothom estava feliç.

Passat un mes, varem recollir totes les polseres possibles per, més tard, donar-les a una bona causa i que tinguin una segona vida.

I així va ser com gràcies a un exercici, les amistats al centre es varen reforçar i fins i tot es varen crear nous llaços.





D'ERASMUS A VIDIGUEIRA

Alguns alumnes de 4t d'ESO i de 3r d'ESO amb alguns professors estan participant en un Projecte ERASMUS + finançat per la Unió Europea i que tindrà com a resultat una guia turística virtual de l'illa d'Eivissa.

Per portar a terme aquest projecte s'utilitza una aplicació de mòbil anomenada BLIPP (Boosting Learning through Innovative Positive Practice). El blipp és una imatge associada a un contingut descriptiu utilitzant la plataforma de Blippar builder a Internet. Cada blipp pot incloure vídeos, links a webs, imatges, àudios o textos, etc.

És un projecte que es desenvoluparà durant dos cursos (del 2017 al 2019). En el primer curs es treballa sobre Patrimoni històric i cultural i sobre Gastronomia d'Eivissa. El segon curs sobre paisatges i Rutes turístiques de l'illa.

A més dels alumnes de Sa Colomina, participen alumnes de 3 països europeus: de Finlàndia, Letònia i Portugal. El centre de Sa Colomina és el coordinador del Projecte.

En aquest curs es faran dos intercanvis amb alumnes. Un ja s'ha realitzat a finals del mes de gener a Portugal (Vidigueira) i l'altre serà en maig a Letònia.

En el següent curs, els intercanvis seran a Finlàndia i a Eivissa, on es farà la cloenda del projecte.

L'experiència dels 6 alumnes que han participat en l'intercanvi a Portugal ha estat fantàstica

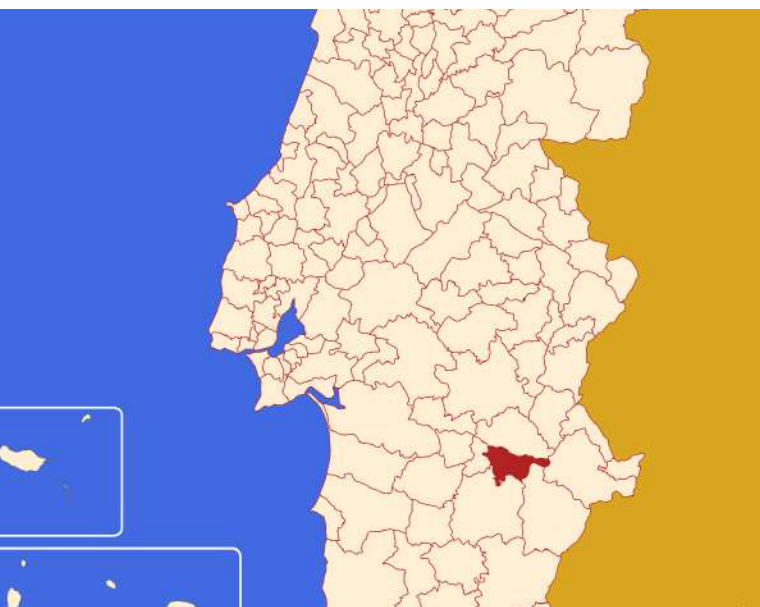
Experiències: Iker Encarnación 4t A

"Quan vaig arribar a Portugal, al poble de Vidigueira, al principi, vam conèixer les famílies d'acollida. Jo estava molt nerviós per conèixer la meua companya portuguesa i la seva família. També tenia moltes ganes per veure la casa on m'acollirien. La veritat és que vaig estar molt còmode amb tots, tots eren agradables.

El primer dia, que vam estar a l'institut, ens varem presentar, varem jugar amb els nostres companys; però encara no ens relacionàvem amb els alumnes de Finlàndia i Letònia. Com era un viatge cultural, doncs havíem de visitar molts de museus, galeries d'art, fàbriques... i crec que a cap boix de la meua edat li agraden totes aquestes coses, però inclòs en aquestos llocs, m'ho passava molt bé.

El tercer dia començarem a relacionar-nos amb la gent de Finlàndia i amb els de Letònia. Quedàvem amb ells, i passàvem molt de temps junts. Finalment l'última nit va ser molt trista, degut a que vàrem quedar molta gent i vàrem donar un passeig a plena nit, i recordàvem que ja faltava poc per tornar a les nostres cases. Quan arribà l'hora d'anar-se'n tothom estava plorant, alguns pares fins i tot.

Va ser una experiència inoblidable, i m'agradaria repetir-ho"





Fran Cano
4t B

"El 28 de gener varem partir cap a Vidigueria, Portugal.
Vàrem arribar en un trànsfer des de Sevilla i allí ens vàrem trobar amb les famílies.
Vàrem fer moltes activitats, visitar museus, bodegues, fàbriques d'oli i moltes coses més, es a dir, varem visitar molta cultura.

Però el que més ens va agradar va ser el ambient que varem crear, entre tots el països.
Vaig tenir molta sort, ja que em va tocar una família increïble, em sentia com a casa meva.
El pitjor dia va ser el de l'acomiadament, ja que a moltes persones no les tornaríem a veure.
Però, en general, l'experiència va ser increïble"

Clàudia Sorà
4t C

"La meva experiència a Vidigueria va ser una de les millors que he viscut mai en la meva vida.
La primera nit la vàrem passar a Sevilla i vàrem fer activitats molt divertides com fer un passeig en un carro amb cavalls per alguns llocs de la ciutat.
En arribar a Portugal la família que em va acollir va ser molt amable i es van preocupar molt per mi. La meva parella era molt extravertida i ens vam dur bé des del primer moment.
Les activitats eren d'interès cultural i, personalment, em varen agradar bastant, la que més va ser la visita al castell de Beja.
Em va sorprendre molt com, pel simple fet de tenir nacionalitats diferents, també teníem personalitats dissonants, és a dir, els portuguesos i els espanyols eres més oberts i escandalosos i els nòrdics eren més freds i tancats, encara així ens vam dur molt bé entre tots.
Li ho recomano a tothom. Ha estat una experiència única i inigualable"

Núria Piqueras
4t B

"El nostre intercanvi amb Portugal va ser genial. No només per la quantitat de rialles amb els companys de classe que vàrem anar, sinó també per les grans relacions que vàrem establir amb els portuguesos. Tots

eren molt simpàtics i les famílies varen ser molt amables i agradables amb nosaltres.
Allà vàrem visitar molts de llocs del poble i varem conèixer la seva cultura i gastronomia. A més a més, vàrem relacionar-nos amb alumnes de Letònia i Finlàndia amb els qui, al principi, no congeniàvem, però finalment acabàrem tots junts, parlant sobre les diferències culturals dels nostres països i sobre les nostres coses"

Olalla Bertomeu
4t B

"La meva experiència a Portugal va ser molt bona: bon ambient, família molt simpàtica, bon menjar... El que s'hauria de millorar són les activitats; podríem haver fet algun esport o un altre tipus d'activitats, ja que només anàvem a esglésies i pobles. Una altra cosa que canviaria és l'edat dels estudiants d'intercanvi, ja que eren 2 anys més petits que nosaltres, a més del seu nivell d'anglès, perquè als espanyols ens varen tocar els portuguesos amb pitjor anglès"

Dragos
4t B

"La meva experiència al viatge de Portugal va ser molt bona ja que vaig aprendre molt. Vam visitar un munt de museus i vam aprendre molta cultura sobre Portugal. Vaig aprendre moltes coses ja que només parlàvem anglès i un poc de portuguès, però vam tenir bona comunicació amb el altres alumnes.
El meu company va ser molt bo amb jo i em va ajuda a que fos una molt bona experiència, ja que he fet molts amics i m'he sentit molt bé.
Tots els dies fèiem coses diferents de nit i de dia i ens ho vam passar molt bé.
Al principi ens va costar comunicar-nos amb els altres alumnes fins els últims dies que ja ens dúiem molt bé entre tots.

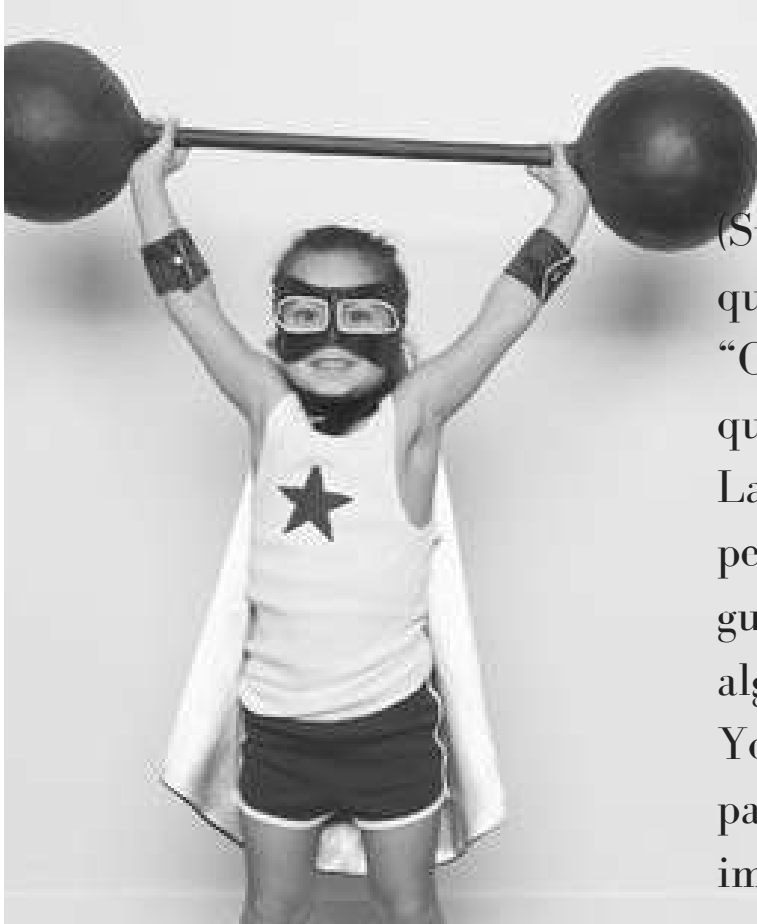
Conclusió: una molt bona experiència!!!



ESFUERZO

per

Adrià Pol Torres, 2n ESO B



(Sustantivo masculino. Fuerza grande que necesitamos para conseguir algo: “Con esfuerzo y trabajo conseguirás lo que te propongas”).

La profesora de Lengua castellana nos ha pedido que elijamos una palabra que nos guste o que nos llame la atención por algún motivo.

Yo he elegido esta palabra porque me parece uno de los valores más importantes para nuestro día a día, porque con el esfuerzo consigues cosas y objetivos que no creías que ibas a lograr nunca.

Otros de los motivos por los que la he elegido es que me siento identificado con esta palabra, ya que en mi día a día me esfuerzo mucho a nivel deportivo y académico.

También la he elegido porque, cada vez que consigo algo que me ha costado mucho trabajo, me siento muy satisfecho y reconfortado, y por eso animo a mis amigos a esforzarse.

VISITA A LA FINCA DE CAN TONI D'EN JAUME NEGRE



per Vicent Roig Roig, Vanessa Bacusoy Pinela i
Alejandra Serra Viana, de 4t A.



Can Toni d'en Jaume Negre és una finca de Sant Llorenç de Balàfia que anys enrere estava abandonada i que, actualment, està custodiada des de 2011, per 25 anys, pel grup ecologista GEN-GOB Eivissa, que l'ha restaurat i l'ha convertit en una finca ecològica.

Aquesta finca abans era propietat d'un home cec que vivia tot sol i que, a més de cuidar la finca, sempre anava a passar el dia a casa dels seus veïns per no està sol. Cada dia, per avisar-los de que arribava bé a casa, tenia que fer un uc. Un dia, els veïns el van fer veure que era perillós per ell viure sol en una casa en mig del camp, així que va anar a viure a un pis a la Marina, en la ciutat d'Eivissa, on va morir després d'un temps. Així, la finca va quedar abandonada, fins que al 2011 el grup ecològic GEN-GOB Eivissa va agafar la seva custòdia i se'n va fer càrrec.

Actualment, ha estat convertida en una finca ecològica, que s'ha restaurat i on s'han introduït millores. També s'hi fan tallers i escoles on s'ensenyen als més joves sobre la fauna, la vegetació, el passat, l'arquitectura i la cultura d'Eivissa. A més s'estan desenvolupant projectes a llarg, mig i curt termini per protegir i conservar la biodiversitat i el paisatge de l'illa.

ON ÉS?:

La finca es troba en un lloc estratègic, a escassa distància de nucli de Balàfia (conjunt d'habitatges tradicionals, alguns dotats de torre de defensa, i situats en un entorn rural) i del petit nucli parroquial de Sant Llorenç. Allí, a Sant Llorenç, s'hi troben el Centre d'Interpretació des Amunts i la finca pública Can Pere Mosson, propietat del Consell d'Eivissa.